

Blanquita

Direcció i guió: Fernando Guzzoni **País:** Xile **Durada:** 94 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Laura López, Alejandro Goic, Amparo Noguera, Marcelo Alonso, Daniela Ramírez, Ariel Grandón, Katy Cabezas, Nicolás Durán **Música:** Chloé Thévenin
Fotografia: Benjamín Echazarreta **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 12/05/2023

No recomanada per a menors de 16 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Versió original en espanyol

SINOPSI

La Blanca, una resident d'una llar d'acollida de 18 anys, és la testimoni clau en un escàndol que involucra nens, polítics i homes rics que participen en festes sexuals. Tanmateix, com més preguntes es fan, menys clar es torna exactament quin és el paper de la Blanca en l'escàndol. (FilmAffinity)

CRÍTICA

05/09/2022 - VENÈCIA 2022: Fernando Guzzoni retrata un fosc, fosc món en la seva ben executada pel·lícula... i tot sembla preocupantment familiar

La Blanquita (**Laura López**) ha fet els 18 anys, però sembla més jove. Li han fet mal i n'han abusat, i ara intenta tirar endavant el seu fill. La Blanquita, que és un dels nens invisibles, un dels nens sense veu, de sobte deixa de ser-ho i es converteix en la testimoni clau d'un escàndol que implica homes poderosos i adinerats les "festes" dels quals han arruïnat nombroses vides. Ella podria destruir-los o ells la podrien destruir, qui ho sap, i el públic espera ansiós el desenvolupament de la trama.

Fernando Guzzoni s'endinsa en un univers implacablement fosc amb **Blanquita**, que participa a la secció Orizzonti de Venècia. Per a aquesta pel·lícula es va inspirar en la història real del "cas Spiniak" xilè, relacionat amb una xarxa d'abusos a menors, encara que probablement també en moltes altres (massa) històries reals. Tanmateix, continua resultant atractiva, si bé és probable que un format més llarg li hauria vingut fins i tot millor, ja que li hauria permès capbussar-se a fons en els mecanismes de tot això, en la política i en els jocs de poder que decideixen qui usará i qui serà usat.

A **Blanquita** li falta color, i aparentment també emotivitat, això en realitat té molt de sentit: és més difícil sobreviure si et permetes sentir. Aquests són els efectes del trauma continuat en la gent: les persones que el pateixen es tanquen. Però els que decideixen el seu destí volen veure alguna cosa més, volen veure llàgrimes i cares confiades; volen estimar la víctima, no sentir-se incòmodes. I així es converteix en un conte sobre l'art de la interpretació, sobre com assegurar-se que els altres escoltaran, et prestaran atenció. Tenint en compte alguns judicis recents de gran repercussió, en els quals s'ha prestat més atenció a la manera d'expressar-se de les persones i menys al que realment deien, és clar que aquesta pel·lícula veu la llum en el moment adequat.

En fer referència al seu nou documental, *The Princess*, sobre Diana, Ed Perkins va afirmar que molta gent solia comparar-la amb un llenç en blanc i que hi projectava el que volien veure. La protagonista de Guzzoni té un "do" similar: es pot transformar en el que calgui. És útil perquè, en els temps que corren, les víctimes d'abusos encara han de pensar en el que porten posat quan decideixen parlar del seu calvari. La gent vol compadir-se de tu, això és clar, però primer t'has d'assegurar que el teu aspecte no desentona.

És un paper interessant, complex i difícil de precisar, i precisament així és tota la pel·lícula. És difícil definir tothom i tots semblen estar trencats. No és estrany: o un mateix perpetua la violència o n'està constantment envoltat. És molt probable que simplement no hi hagi escapatòria.

Hi ha molts títols que tracten temes similars i intenten trobar un cert alleujament. En aquesta pel·lícula està molt més atenuat. Però Guzzoni ofereix un respir perquè la seva pel·lícula, ben executada, no és precisament explícita: se senten les històries i els detalls, però no cal veure'ls. És una decisió intel·ligent, ja que així la veuran més espectadors. Fins i tot els que tenen por de la foscor, que potser és l'objectiu final.

Marta Bałaga (cineuropa.org)